

lige saa sagkyndig som en Finansminister, og Hovedspørgsmaalet maa da ganske naturligt, naar der er Tale om finansielle Forhold i Fremtiden, blive det, hvorledes det vil gaa med Indtægter og Udgifter, og der kan det jo med Hensyn til Indtægterne ikke nægtes, at det just ikke kan siges at være det belejligste Øjeblik til, at Statskassen skal sige Farvel til 3—4—5 Millioner aarlig, da den Indtægtskilde, som har været i stadig Stigning, nemlig Toldindtægterne, ikke alene ikke stige mere som sædvanlig, men for første Gang i mange Aar er ved at synke. Fik vi saa endda ikke forøgede men endog formindskede Udgifter! Hvad Udgifterne angaar, mente det ærede Medlem, at naar vi nu i 5 Aar have anvendt over halvhundrede Millioner Kr. til Poster paa § 27, og deriblandt til Havneanlæg og Jernbanemateriel o. s. v. havde anvendt 33 Mill. Kr. — særlig til rullende Materiel, i 5 Aar 17 Millioner Kr. og vi nu i Aar staa overfor yderligere Forslag om 3 Millioner Kr. — maatte disse Udgifter efterhaanden holde op eller dog formindskes paa en saadan Maade, at man der kunde vente en Nedgang af Udgifterne. Denne Opfattelse stemmer imidlertid ingenlunde med den Opfattelse, som er gjort gældende af den anden ærede Ordfører for Finansudvalget nemlig det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (C. Hage), der udtalte i Fjor, at det skulde meget undre ham, om man i den næste halve Snes Aar skulde kunne vente, at vore Udgifter til offentlige Anlæg, derunder ogsaa Statsbidraget til private Jernbaneanlæg skulde blive mindre end 10—15 Mill. Kr. om Aaret. „Jeg tror næppe, vi slippe saa billigt,“ siger det ærede Medlem, og saa tilføjer han senere: „saaledes som Forholdene faktisk ligge, blive i Virkeligheden Udgifterne til offentlige Arbejder ganske at stille i Klasse med Statens øvrige Udgifter.“ Og man maa tillægge denne ærede Ordførers Ord i dette Spørgsmaal særlig Betydning, da han i mange Aar har beskæftiget sig med disse Spørgsmaal. Jeg tror derfor heller ikke, at der paa dette Punkt kan ventes nogen betydelig Udgiftsformindskelse, og man kan heller ikke være blind for, at der paa andre Punkter maa komme betydelige Udgiftsforøgelser. Det har sikkert glædet Tinget at høre, at Ministeriet tilsigter at stille Forslag om Lønningsforbedringer for flere Etater, hvor der faktisk er Nødstilstand til Stede i Øjeblikket, ikke mindst paa Mellemtreterne; men det kan selvfølgelig ikke ske, uden at det fordrer temmelig store Udgifter. Endvidere er der

nævnt mange andre Foranstaltninger bl. a. af det ærede Medlem for Fredensborg (J. Hage), og der maa vel ogsaa en Gang komme det Tidspunkt, da man holder op med, hvad der virkelig er en Skandale, at have Christiansborg Slot liggende som Brandtomt midt i Hovedstaden. Men selv bortset herfra venter jeg mig, at Statsbanerne og Jernbanevæsenet i det hele vedblivende ville kræve store Udgifter, og det er intet Under; thi om end Trafikken er stegen meget betydeligt paa Grund af de lave Takster, kan man sikkert sige, at Befolkningen endnu ikke fuldt ud har lært at benytte Banerne, og at Trafikken i de kommende Aar vil komme til at stige endnu mere betydeligt og derved kræve meget mere Materiel, og dertil kommer, at i et lille Land ville alle Krav om Forbedringer ganske anderledes let høres paa rette Steder end i de store Lande. Det vilde være aldeles utænkeligt, at man f. Eks. i det franske Deputeretkammer stod og talte om de Fordele, det vilde have, at et Billetsalgssted blev forandret til en Holdeplads; men den Slags Ting kunne vi tillade os her, hvor vi ikke have med de store Forhold at gøre; og det bevirker en Udvikling, som i Virkeligheden er større end i mange store Stater.

Det ærede Medlem for Ringkøbing Amts 1ste Valgkreds (J. C. Christensen) bemærkede, at et Højreministerium intet kan udrette i Forsvarssagen; man kunde maaske sige det samme paa en anden Maade, nemlig, at Venstre intet vil udrette i Forsvarssagen. Det er naturligt at spørge: Kan der i denne Sag ventes mere udrettet under et eventuelt Venstreministerium? Og da kan det ikke nægtes, at alle Sporene i Øjeblikket vende indad. Der kan være to Grunde til Venstres Stilling i dette Spørgsmaal. Den ene er den, at man overhovedet ikke mener, at der skal bevilges mere, at der maaske endogsaa nu bevilges for meget. Den anden Grund er den, at der ikke skal bevilges mere under de nuværende Forhold; men at man i det Tilfælde, at de politiske Forhold forandre sig i den Retning, Venstre ønsker, ikke har noget imod at gaa til forøgede Bevilgninger. Hvis det sidste er Tilfældet, kan det ikke nægtes, at man driver et overordentlig højt Spil, et saa højt Spil, at man vel egentlig næppe kan gaa ud fra, at dette er Motivet til Partiets Optræden over for Forsvarsbevillingerne. Det skyldes ikke Partiet, at denne Optræden ikke har medført skæbnsvangre Konsekvenser for det Land, hvis Forsvar der er Tale om.